

ad stk. 2

Det kan være hensigtsmæssigt for en myndighed, f.eks. en kommune, at tilplante arealer, der på et senere tidspunkt ønskes anvendt til boligformål, veje, industri, servicefunktioner m.v. Herved opnår man dels, at arealerne til sin tid bliver mere attraktive, fordi en del af bevoxsningerne kan blive stående omkring de nye bygninger, dels at kommunen eventuelt kan få indtægter ved salg af træ, blandt andet når der fældes træer for at give plads til det planlagte byggeri. Hertil kommer, at arealerne kan have en rekreativ værdi, indtil de overgår til kommuneplanformålet.

Bestemmelsen skal sikre, at myndigheder, som tilplanter arealer, der i en kommuneplan er udlagt til andre, nærmere fastsatte, formål end skov (boliger, veje, industri etc.), ikke bliver mødt med afslag på en ansøgning om ophævelse af fredskovspligten, når arealerne til sin tid ønskes taget i brug til det oprindeligt planlagte formål. Ansøgningen skal behandles efter § 9, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan der ikke stilles vilkår om f.eks. erstatningsskov i henhold til § 14.

Dette følger også af § 13, idet der efter denne bestemmelse, kun kan stilles vilkår for tilladelser til ophævelse af fredskovspligt, der gives efter § 9, stk. 1.

Viser det sig, at arealerne efter 20 år ikke er taget i brug til det planlagte formål, er de fredskovspligtige, og ansøgning om tilladelse til ophævelse skal i givet fald behandles efter § 9, stk. 1.

ad stk. 3

Bestemmelsen er en konsekvens af planlovændringen som følge af Rådsk Direktiv nr. 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), gennemført ved Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 847 af 30. september 1994 om supplerende regler i medfør af lov om planlægning (samlebekendtgørelse).

Planlovændringen betyder, at der skal udarbejdes regionplanretningslinier med miljøkonsekvensvurderinger forud for tilladelse til rydning af fredskov over en vis størrelse i områder, der i regionplanen er udlagt som skovrejsningsområder. Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, nr. 22, at der med bestemmelsen sigtes til: »Rydning af fredskov, der er ældre end 20 år og større end 30 ha i regionplanlagte skovrejsningsområder, og hvor der ikke sker tilplantning af mindst et tilsvarende areal, med mindre den rydede skov af miljø- og energiministeren er erklæret for værende uden væsentlig skovdyrkningsmæssig, biologisk, landskabelig eller rekreativ værdi.«

ad stk. 4

Bestemmelsen er indføjet for at sikre, at fredskovsnoteringen ajourføres, og der ikke på et senere tidspunkt bliver tvivl om et areals fredskovsmæssige status, jf. i øvrigt bemærkningerne til § 8, stk. 4.

Til §§ 10 og 11

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 11 og 12.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 13.

Til § 13

Bestemmelsen oplyser om miljø- og energiministerens mulighed for at fastsætte vilkår for tilladelse efter § 9, stk. 1, og § 12, jf. §§ 10 og 11, til ophævelse af fredskovspligt og til byggeri, anlæg og lignende på fredskovspligtige arealer. Det fremgår endvidere, at der efter denne bestemmelse ikke vil kunne stilles særlige vilkår, herunder om erstatningsskov, hvor ophævelse af fredskovspligt på offentlige skovarealer sker efter § 9, stk. 2, med henblik på at realisere en anvendelse, der før arealets tilplantning eller tilsåning er blevet fastlagt i en kommuneplan. For så vidt angår vilkår om erstatningsskov henvises til bemærkningerne til § 14.

Til § 14

ad stk. 1

Skovlovgivningen og administrationen af denne har siden 1805 sikret, at der er blevet etableret ny skov, og at den eksisterende skov ikke er blevet ryddet. Et af midlerne til sikring af dette, er den administrative praksis, hvorefter der er blevet stillet krav om vederlagsareal (erstatningsskov), når fredskovspligtigt areal er blevet tilladt anvendt til andet end fredskov. Som regel er der blevet krævet lagt fredskovspligt på et erstatningsskovareal, der var større end det areal, hvor fredskovspligten blev opgivet. Begrundelsen for dette har været, at det tager meget lang tid at etablere skov med alle de dertil hørende værdier.

Denne praksis, som blev lovfæstet med Skovloven af 1989, kan selvsagt ikke opfylde målsætningen om en fordobling af skovarealet. Dette skal ske gennem etablering af nye private og offentlige skove. Kravet om erstatningsskov kan imidlertid modvirke en reduktion af skovarealet, som ville forhindre målsætningen i at blive opfyldt.